

“ВЕЧІРНЯ ГОДИНА”

**ТОР
БА
СМІ
ХУ**

Гумор, сатира

Львів.
1995

"Торба сміху" — перший випуск збірника українських анекдотів, які в 1920—1939 р.р. друкувалися в багатьох галицьких, буковинських та закарпатських виданнях.

СТРІЛЕЦЬКИЙ ГУМОР

Сотника січових стрільців вперто переслідувала одна дама. Той нарешті вирішив ухилитися від зустрічі.

— З хвилини на хвилину має прийти моя знайома, — сказав він ординарцеві. — Поясни, що мене нагло викликав полковник.

— А якщо вона не повірить?

— Гм... Зроби так, аби повірила. Прийми її поштиво. Будь кавалером. Постарайся виконати всі її бажання.

... Повернувшись додому, сотник поцікавився, як ординарець справився з його розпорядженням.

— Я все зробив, що ви наказували.

— Сподіваюся, дама залишилася задоволена?

— Навіть надто, — опустив голову ординарець.

— Нічого не розумію, — здивувався сотник. — Чому такий кислий? Тішитися треба.

— Е-е, добре вам казати, — зітхнув ординарець. — Дама попередила, що приходитиме кожного дня, коли вас не буде дома.

* * *

Новоспечений четар забажав собі покрити зі стрільця-новачка:

— Чому кінь їсть овес, а свиня п'є помиї? — запитав лукаво.

Стрілець стинає плечима, мовляв, дідько його знає.

— Не вмієте думати, — зловтішно зауважив він. — Якби кінь пив помиї, то не ходив би під сідлом. Зрозуміло?

Стрілець ствердно киває головою.

— Тоді ще одне запитання... — але щось поміркувавши, четар недбало махнув рукою. — Ні, не задаватиму його.

— Чому?

— Бо по очах бачу, що не зможете відповісти.

— Запитуйте, — знітився четар.

— Чому коня можна підкувати, а свиню ні?

Четар довго думав, але пояснити не зміг.

— Тому, пане четар, що свиню не годують вівсом.

* * *

Сотник питає стрільця:

- Стрілець Підтенька, що це є батьківщина?
- Батьківщина це є моя ненька.
- Отже, стрілець Булька, що це таке батьківщина?
- Батьківщина — це Підтеньки ненька.

* * *

Сотник до стрільця:

- Стрілець Зварич, скільки ворогів ти вб'єш на фронті?
- Думаю, не менше двох.
- Отже, стрілець Гикавка, скільки ти вб'єш ворогів?
- Якщо Зварич уб'є двох, то я йду додому.

* * *

— Стрілець Штичка, що повинен робити по команді позір?!

— Пане сотнику, голошу слухняно, що тоді не можна нічого робити.

* * *

Сотник запитує в одруженого стрільця.

- Чому неодружені стрільці вважають війну найбільшим лихом?
- Бо бідолахи ще не відчули на власній шкірі, що таке бути жонатим.

* * *

Опинившись у запіллі, донжуанистий сотник кинув оком на одну даму. Проте їй більше сподобався сотників ординарець. Зустрівши його на вулиці, повела хитру розмову:

— Я чула, що ваш сотник бігає за кожною спідницею, Але на побачення кличе вас з собою.

— Гм, — гмикнув стрілець.

— Ще кажуть, що він тільки лясси точити мастак. Коли ж доходить до діла, то відразу тікає, залишаючи вас наодинці з дамою.

— Гм, — удруге гмикнув стрілець.

— Ваш сотник на завтра назначив мені побачення біля дуплавої верби.

— Гм, — утрете гмикнув стрілець.

— Прошу мати на увазі, — попередила дама. — Я ділова жінка, лясси не для мене. Тому приходьте на побачення без сотника.

* * *

Стрілець, працюючи на кухні, якось необачно розбив спіжевий баняк.

Кухар:

— Оферма, як ти розбив його?

Стрілець взяв другий баняк:

— А ось як, — сказав він, гепнувши другий баняк до землі.

* * *

— Пане четар, звертається стрілець Тріска до Івана Цяпки, — вчора ви мене питали, що важливіше у кри-сі — кольба чи багнет, а я не знав.

— А нині вже знаєте?

— Так.

— То що ж важливіше?

— Куля, пане четар.

* * *

В одному з боїв стрілець Тріска потрапив у полон до москалів, але йому вдалося втекти. Тільки за кілька днів прибився до своїх.

— Де ви були, стрілець Тріска? — суворо запитав четар Цяпка.

— Слухняно голошу, пане четар, що гостював у москалів.

— Цікаво, цікаво. Чим же вони вас пригощали?

— А нічим. Навіть води не дали напитися чоловікові.

— Я б плюнув на таку гостину.

— Що я і зробив, пане четар, — весело відповів стрілець.

* * *

Англець хвалився перед січовим стрільцем, що в його країні ніколи не заходить сонце.

— Певно, пан Біг не довіряє вам, коли боїться залишити вас у темноті.

* * *

Випивши по чарці горілки під час відпочинку, стрілець запитує товариша:

— Скажи Перчинський, чи є що краще на світі за чарку горілки?

— Певно. Пляшка горілки, дурний Петре.

* * *

На курсах підвищення грамоти викладач дає завдання стрільцеві:

— Скажіть мені речення, в якому був би підмет, присудок і предмет.

— Кінь тягне віз.

— Добре. А тепер з того речення зробіть приказний спосіб.

— Віо!

* * *

Січовик Мрочко купив шапку-мазепинку у стрільця Нагумика. Наступного дня приносить шапку назад і свариться:

— Товаришу, так поступати негарно. Ви продали мені дряву шапку. Заберіть її назад.

— Ге-ге, — зареготав Нагумик. — А скільки разів я купував у вас швейцарський сир, що мав ще більше дірок. Та жодного разу не відносив назад.

* * *

Під час занять сотник запитує стрільця:

— Що робить військовий міністр під час війни?

— Старається аби якомога швидше настав мир.

— А що робить у мирний період?

— Думає, аби якомога швидше розпочати війну.

* * *

Сотник запитує стрільця:

— Чому первородний гріх пішов від жінки?

— Мабуть, тому, що там ходило про їду. Якби гріх пішов від чоловіка, то мусило б йти про пиття.

* * *

Австрійський суддя запитує стрільця під час засідання польового суду:

— Обвинувачений, ви є дуже зіпсута людина. Ухиляєтеся від можливості віддати життя за найяснішого цісаря. Скажіть, хто так на вас впливає? Чи не перебували ви між поганим товариством?

— Пане суддя, з самого початку війни маю справи тільки з польовими судами.

* * *

Австрійський офіцер вирішив покепкувати із стрілецького старшина.

— Які у вас великі вуха... Хотів би такі мати.

— О-о, відповів миттю старшина — якби мої вухи прикласти до вашої голови, то вийшов би чудовий осел.

* * *

Сотник запитує перед строем стрільця:

— Чи правда, що ви, коли записувалися охотником у січові стрільці, надбавили собі рік?

— Правда, пане сотнику.

— Як ви розцінюєте свій поступок? Ви чесно зробили? Стрілець не моргнувши оком, відповідає:

— Зовсім нечесно, пане сотнику.

— І ви не шкодуєте за цим?

— Шкодную, пане сотнику. Треба було собі приписати два роки.

Сотник трохи знічено:

— Як же так? Чому?

— Я б вже давно собі спокійно воював на фронті і не терпів вашої муштри.

* * *

Сотник дорікає рядовому стрільцеві:

— Для чого ви вчора моїй дамі сказали, що до мене в гості приїжджає теща? Це ж наклеп. Я не одружений.

— Не було іншої ради, пане сотнику.

— Через вас вона мені влаштувала сцену. Зізнайтеся, ви спеціально так поступили, аби насолити мені?

— Та ні, пане сотнику, — спокійно пояснює стрілець. — Вона ніяк не хотіла йти з хати. А ви наказали,

щоб до десятої її духу не було. В противному разі могла зустрітись з другою дамою, тією, що вами була запрошена на десяту годину. Ну, я їй-шепнув, що ось-ось має прибути ваша теща.

* * *

Сотник зустрів випадково стрільця, на якого давно мав зуб через його гострий язик. Стрілець зупинився, виструнчився і приклав до мазепинки руку.

— Що це ви робите? — іронічно спитав сотник, думаючи провчити стрільця.

— Віддаю вам честь, пане сотнику.

У того аж блиснули очі:

— Ловлю вас на слові. Віддавши мені честь, з того моменту залишається без неї доти, поки її вам не поверну. Можете прийти до мене о десятій годині на квартиру.

Стрілець навіть не подумав шукати сотника. Наступного дня той викликає стрільця перед стрій і запитує:

— Чому ви не прийшли вчора до мене забрати те, що позичили при зустрічі?

На що почув спокійну відповідь:

— Я не був упевнений, пане сотнику, що ви так швидко змогли придбати те, чого вчора вам бракувало.

* * *

Сотник сварить стрільця:

— Що ви хотіли тим сказати, коли побачивши мене, стали горланити пісню: "Пане сотник, що то стало, що грошей у нас так мало?"

— Нічого, пане сотник. Я просто люблю співати, — відповідає той.

— А чому про циганочок згадували, з якими нібито я сидів у ресторані...

— Каюся, пане сотнику, бо я виразно бачив, що ваші дами мали світле волосся. Циганки, як відомо, чорняві.

ГАЛИЦЬКІ ЖАРТИ

У ворожки

— Карти кажуть, що ваш милий зраджує вас.
— Боже мій! Але котрий то може бути: Богдан, Микола, Роман чи Славко?

Як молитися

Каже японська приповідка:
"Коли ідеш в мандрівку, помолися раз. Коли пускаєшся в морську подорож — два рази, а коли думаєш женитися — помолися широко три рази!"

Між товаришами

— Ти чому зірвав з Іванкою?
— Через її минувшину.
— Але ж в неї бездоганна минувшина!
— Так, так, але дуже задовга.

Мінливі чоловіки

— Ах! Іще два місяці тому я була смертельно закохана в Степана, а нині не можу на нього дивитися. Які ті мужчини мінливі!

Не цілком здурів

Один багатий панок мав зносини з артисткою. Якось він каже:

— Я вас так люблю, що трохи не здурію.
— Як так, то оженіться зі мною.
— Но, але я ще не здурів.

Між залюбленими

— Що ти зробила б, якби я тебе поцілував?
— Покликала б тата.
— І батько прийшов би?
— Сумніваюсь, бо він виїхав до Америки.

Погроза

Мати до доньки: Заявляю тобі, що коли вийдеш заміж за Владка, то нога моя у вашій хаті не буде!

Владко: Чи ви не могли б це заявити письмово?

Одне "але"

- Панно Віро, чи можу я з вами одверто говорити?
- Як на сповіді, пане Богдане.
- Якби ви згодилися вийти за мене, чи ваш батько постарався б для мене посаду?
- Зовсім певно!
- А заплатив би мої борги?
- Розуміється.
- А ваша мама любила б мене?
- Як рідного сина, пане Богдане!
- В такім разі скажіть: хочете бути моєю жінкою?
- Ні, пане Богдане!

Про кохання

Кохання має чотири фази. Перша — музика без слів.
Друга — слова і музика. Третя — слова без музики.
Четверта — ні слів, ні музики.

Лист залюбленої

Коханий! Я загубила десь твою адресу, але сподіваюся, що лист цей дійде до тебе і по тій адресі, що я напишу. Якщо цього листа ти не дістанеш, то негайно подай мені свою точну адресу.

Цілую 10000000000 разів.
Твоя Галя.

Усе буде

- Слухай Іване, пощо тобі женитися та ще з Параскою, коли ні ти, ні вона нічого не має.
- Але як поберемось, то будемо мати.
- Що?
- Дитину.

Око за око

- Знаєш, Петро був вчора безличний, він мене поцілував.
- А що ти на се?
- Поступила за законом: око за око, зуб за зуб.

Шкода

- Чого плачеш, дівко?
- Мій милий, пішов на три роки до війська.
- Не плач, він поверне.
- Ага, я до того часу іншого покохаю.

Після перепросин

Мама: Ну і що ж? Перепросив тебе Степан за те, що тебе поцілував?

Доня: Так. Б-у-гу-у-у...

Мама: То чого ти плачеш?

Доня: Бо він сказав, що того вже більше не буде робити. Бу-гу-гу-у-у...

На вечірці

— Як гадаєш, ось тамта брюнетка, що стоїть коло якогось старого хирляка чи се його донька чи жінка?

— У цьому легко прецінь переконатись...

— Та як?

— Підійди до них і поцілуй її...

— Ну?

— Якщо то його донька, то він запросить тебе на вечерю до себе, а якщо жінка, то дістанеш палицею по голові.

Стояв старий з молодою

Він: Вислухайте мене!

Вона: Властиво, що там слухати, ви для мене застарі. Зрештою, подумаю до завтра.

Він: Але ж подумайте! Та завтра я буду ще старший!

Сумнів

Перехожий парубок (до 14-літньої знайомої дівчини):
Добрий день, моє дитя, що чувати коло тебе?

Дівчина (до себе): Тепер не знаю, чи він мені говорить вже "ти", чи ще "ти"?

Оголошення

"Молода вдова пошукує місця господині у молодого вдівця. Детальна інформація на місці..."

Порівняння

- З чим можна порівняти поцілунок?
- З цигаркою. Бо як до одного, так і до другого треба вогню.

Перша спроба

Вона: Ви щось, здається, хочете мені сказати.

Він: Так, я хотів вас спитати, що ви хочете сказати.

Потішив

- Чому ви, пані, не виходите заміж?
- Стара-м вже...
- Гм... що ви! Та ж з вашими 100000 приданого ви по-моєму дуже молоді.

Відповідь учениці

- Назви майбутній час слова "любити".
- Вийти заміж.

А якщо ні

Кавалер: Пані! Не мучте мене довго, згодиться стати моєю жінкою, в противнім разі... мої борги виростуть до неймовірних розмірів.

Роман у 8-и частинах

I. На службі. II. Перша любов. III. Друга любов. IV. Нагнання зі служби. V. Ніч і великоміська вулиця. VI. Продаж гнилих яблук. VII. Шпиталь. VIII. Могила.

На самий спід

- Чи ти пішла би за мною до пекла, так як Маргарита мала піти за Мефістофілем?
- З тобою охоче на самий спід!
- Який би я був щасливий, якби ти там лишилася, а я вернувся хоча б... Мефістофелем.

Телефон виручить

Батько: Прикро мені, але всі мої дочки вже заручені.
Кавалер: А коли було б що вільного, то прошу за-
телефонувати.

Перший лист

— Мамо, скільки можна послати поцілунків нареченому у першому листі?

Твердиня не є перепіною

— Голова то твердиня, котра має боронити дороги до серця, — сказав батько до сина, який легкодушно залюбився, — і розум то комендант твердині, і він має старатись, щоб твердиня не була здобута.

— Так, тату, маєте рацію, — сказав син, — але теперішня військова тактика дозволяє твердиню обійти.

На балу

Він: Пані, чи можу вас просити?
Вона: Якщо на кадрили — то ні, але на ціле життя, то дамся впросити.

Колись і тепер

— Давніше люди тратили розум з любові, а тепер тратять любов через розум.

Всяке бувало

- Чи ви жонаті, пане?
- Ні, але я мав в житті всякі інші нещастя.

Можна і більше

— Славку, дам тобі 50 сотиків, якщо принесеш жмуток волосся твоєї сестри.
— Пане Юрку, а скільки дасте, як я принесу цілу перуку?

Вистачить молодша

— Отже ви хочете женитися з одною із моїх дочок.
Добре, то беріть старшу.
— Ну, аж так багато довгів я не маю...

Папуга-зрадник

— Чому ти зірвав свої заручини з Оленкою?
— Бо її папуга завжди верещить, коли я збираюся виходити: "Залишися ще трохи, Миколо!"
— А що ж у тім злого? Адже всі знали про ваші заручини.
— Так, але я називаюся Омелян...

Освідчення

Коробчук присягається молоденькій вдові, що її кохає.
Вона зітхаючи каже:
— Та ви ніколи не зробили б мені того, що зробив мій небіжчик...
— А що він такого зробив?
— Помер за тиждень по шлюбі і залишив мені в спадщину п'ять тисяч доларів.

Порозумілися

Наречена: Васильку, я не йму віри, щоби це був твій перший поцілунок? Відразу видно, що ти маєш досвід.

По обзорилах

Вертаються свати з обзорин, а парубок питається:

— Як там вона?

— Не стара ще, гладенька, спокійна і має всі здорові зуби.

— Ей, та пощо було аж в зуби заглядати?

— Та ж не про дівку, а про корову говоримо, що обіцяли свати дати.

Дві вигоди

Він: Як хочеш, можемо зараз повінчатися. Мій вуйко священник.

Вона: Добре, але як нам буде зле, то можемо скоро розійтися, бо мій вуйко адвокат.

Треба спішити

Перша: Подумай собі, Славко ще не пізнав мене добре, а вже хоче женитися зі мною.

Друга: Йди, йди скоро за нього, поки ще він не пізнав тебе.

Повірить

Дочка (до мами): Я радо вийшла б за Антона, але він атеїст.

— Звідки це знаєш?

— Сказав мені, що не вірить в пекло.

— Не роби собі нічого з цього. Як ожениться з тобою, то вже переконається, що пекло є.

Трапила коса на камінь

— Ти, Ганусько, повинна віддатися за столяра.

— Ов, а то чому?

— Щоб тобі трохи язик згублював.

— А ти, Васильку, повинен оженитися з донькою боднаря.

— Ніби чому?

— А щоб тобі тесть вставив п'яту клепку.

Залюблені

— Знаєш, це була найстрашніша хвилинка в моєму житті. Я хотіла вже застрелитися, та не мала грошей, щоби купити собі револьвера.

— Моя дорогенька кицю, та коли б ти мені хоч слово сказала, я був би дав тобі грошей...

У ворожки

— Отже ви хотіли б знати будуччину вашого нареченого?

— Ні, я хочу знати його минувшину. Будуччину можу собі сама уявити.

Три періоди

Перед шлюбом — він говорить, вона слухає.

Перший рік по шлюбі — вона говорить, він слухає.

Пізніше — обое кричать, сусіди слухають.

Переборщив

— Пані, ви виглядаєте, як квіточка.

— Ви, чоловіки, всі підлесні. Пан Богдан щойно мені казав те саме.

— Не вірте йому, пані, тому брехунові.

Як дійде до розуму

— Іване, нащо ви свого сина жените? Та ж це ще дитина, ще дурне!

— Ба, кумоньку. Як дійде до розуму, то не схоче!

Що кому бракує

— Микола сказав мені вчора, що мені бракує лиш двох крил...

— Щоб стати ангелом чи гускою?

Непорозуміння

Пані: Марусю, я сьогодні бачила, як син пекаря тебе цілував. Відсьогодні я сама буду відбирати нечиво.

Кухарка: Це нічого не дасть, прошу пані. Він любить лише блондинок.

Теж причина

Скакундяк відвідує щовечора вдову Марусю і п'є склянку чаю.

— Чому ти з нею не вженишся? — питає його приятель.

— Я теж про це думав... але де я опісля щовечора питиму чай?

Прощання

— До побачення, Марусю. То ваше останнє слово "ні"?

— Так.

Так чи так

— Я купив собі лотерею. Коли виграю, то зможу оженитися.

— А коли не виграєш?

— То мушу жєнитися!

Знайшовся

Він: Але ж, дорогенька! Ми умовилися, що наші заручини триматимемо від усіх в тайні, а ти вже про це всім розповіла.

Вона: Не всім, лише Марусі. Бо вона сказала, що мене ніякий ідіот не схоже. Мусила ж я переконати її, що таки хтось знайшовся...

З найбільшою приємністю

— Миколо, найдорожчий, по тім, що скоїлося між нами, мусимо разом умерти!

— Але ж, найдорожча, з найбільшою приємністю.

Єдина рада

— Галю, востаннє вас питаю, чи хочете стати моєю жінкою?

— Так: щоб нарешті скінчилися ті питання...

Модерне кохання

— Знаєш, я кохала його до божевілля.

— Довго?

— Не знаю, я не мала годинника.

Між верблюдами

Молодий верблюд порішив женитися і попросив ради свата-верблюда:

— Маю для вас прекрасну партію. Молоденька, мудра, інтелігентна, пристійна... Має тільки один гандж...

— Який?

— Вона не має горба!

Наречена

— Чи ти так добре знаєш свого нареченого, що так йому довіряєш?

— А так, я його добре знаю. Не знаю лише, де мешкає і як називається.

Розмова

— Я можу залюбитися лише в жінку, яка є контрастом до мене.

— Ох ти бідненький!

— Чому?

— Бо мудру жінку так тяжко найти!

Треба спішитися

— Уважай, донечко, бо сьогоднішні парубки є щораз гірші.

— Тому мушу спішитися, мамо, щоб пізніше не дістати найгіршого.

Практична

Він: Коли ласка, позвольте з'явитися вам у сні.

Вона: Ось вам моя адреса.

Порахував

— Іване, женишся з Горпиною?

— Або я дурний. Вона має сорок літ, а я двацять. Як я буду мати сто, то вона двісті. Не хочу.

Самостійна

— Чи ти вийшла би заміж за вдівця?

— Ніколи! Мужчину я собі сама мушу видресирувати.

Що таке холостяк?

— Що таке холостяк?

— Холостяк, — то чоловік, котрий не жениться, поки добре не подумає, а як подумає — не жениться.

Навіщо?

Лікар до запеклого курця:

- Два грами нікотину вбивають коня!
- Боже! І навіщо дають коневі курити?!

Відповідь

Малий хлопець до батька:

- Чого Адам був скорше створений ніж Ева?
- Щоб хоч один чоловік знав справжню дату народження жінки.

А вона думала...

- Лялю, вір мені, що я вічно буду тебе любити.
- А я даремно думала, що ти оженишся зі мною...

Жінки

- Яких воліємо жінок — мудрих чи дурних?
- Таких, що знають про свою дурноту, і таких, що нічого не знають про свою мудрість.

Порівняння

- Чому ви не женитесь? — питає пані чоловіка, котрий щойно повернувся з полону.
- Ой, пані, я вернув щойно з неволі.

Або-або

- Думаю, що подружжя застерігає людину від самогубства.
- А я думаю, що самогубство забезпечує людину від подружества.

Треба заждати

- Коби я так міг почути від своєї нареченої, що вона про мене думає?
- Не журися... За кілька днів про шлюбі будеш знати все докладно.

Як це розуміти?

- Слухай, Іваску, чи й надалі будеш мене так само любити, навіть коли буду старша і поганіша?
- О, серце, не думай так! Старша будеш, розуміється, але поганіша напевно ні!

Тільки дві прикмети

— Знаєш, жінка, яку би я взяв за жінку, мусила б мати дві прикмети: перше, повинна бути така гарна, що я мав би з нею охоту женитися навіть без грошей, і друге — повинна мати стільки грошей, що я вженився би з нею, навіть якби була така погана, як ніч у непогоду.

Між приятелями

- Коли хочеш женитися, дам тобі раду.
- Яку?
- Зовсім не женися.

Приємний вибір

Дочка дантиста, вздрівши, що додому йде батько:
— Ох, любий Едварде, батько йде. Як побачить нас, ми пропали. Тобі не випадає нічого, як тільки просити о мою руку, або дати собі вирвати зуб.

Порада

- Я хотіла б перед шлюбом своєму Івасеві зробити якусь несподіванку.
- Гм, покажи йому свою метрику.

Помста

— Привітай мене Галю! Вчора мені освідчився Богдан.
— Я думала, що він це зробить. Передучора освідчився мені, а коли я йому відмовила, вибіг з криком: "Тепер я готовий на все!"

Лекція граматики

- Який то час: "я любив?"
- Втрачений.

Коли думає?

- Коли думає ваша дочка виходити заміж?
- Думає вдень і вночі.

Несподівана відповідь

- І вона відмовила тобі?
- Так, друже.

— Не журися! Чи ти не знаєш, що жінки, коли говорять "ні", то думають "так".

— Але бачиш, вона не сказала "ні", тільки просто: "Ідіть геть до чорта!"

Нереальне

Він: Якби ти мала до вибору — мільйонера, якого не любиш, і бідного юнака, якого любиш. Кого ти вибрала б?

Вона: Не завертай мені голови нереальними прикладами!

Він: Нереальними? Як то?

Вона: Бо де є такий мільйонер, якого я могла би не полюбити?..

Вчитися запізно

Він: Чи не думаєте, пані, що колись навчитеся мене любити?

Вона: Ні, ніколи!

Він: Я так і думав. Ви застарі вже до науки.

Не має охоти

— Завтра маю йти на шлюб, але чомусь не маю охоти.

— А хто жениться?

— Я.

Доказ любові

— Дайте мені, Стефцю, бодай малий доказ, що мене любите.

— Маєте доказ: втікайте скоро, бо йде мій тато з грубою палицею.

Відповідь

— Панно Ірко, ви єдина моя думка!

— Я відразу знала, що тих думок у вас небагато.

Дівочі мрії

— Ех, щоб мені попався наречений з автом...

— А мені хоч шофер.

Враження

Богдан не має ані сотика. Галя багата.

— Ви багаті, правда, панно Галю?

— Так, маю сто тисяч.

— Ах! Чи хочете бути моєю?

— На жаль... не можу.

— Я знав.

— То чому питали?

— Я хотів знати враження, яке переживає людина, що тратить сто тисяч.

Знахідка

— Пані, так вас люблю, що божеволію з любові...

— Не журіться, мій батько психіатр.

Питання на місці

Батько молодої панни: — А по моїй смерті моя дочка дістане 200 тисяч.

Жених: Перепрошую, у вашій родині довго живуть?

Тільки тому

— Чому за крадіж жіночого серця закон не карає, тим часом за кожну іншу крадіж карає?

— Бо крадіж жіночого серця є злочином і карою рівночасно.

Не має серця

Старий Патронаш оповідає нареченому своїй доньки, як йому зле йдуть інтереси:

— Ні, то страшно! Я того не переживу. Я банкрут, я зруйнований! Цілий маєток пропав, ще маю ту потіху, що щастя моєї доньки забезпечене, бо ти, мій дорогий зятю, будеш дбати про неї.

— За кого ви мене маєте? Чи я мав би серце забирати вам тепер дочку, коли ви й так все втратили! Ніколи! Вона тепер одинока ваша потіха.

З другим краще

— Що роблять ваші брати?

— Дякую за питання. Один за місяць жениться.

— А другий?

— О, другий почуввається дуже добре.

Випадок

- Пане директоре, прошу відпустку на завтра.
- Що є? Знов якийсь випадок?
- Весілля, пане директоре.
- Ви все щось собі вигадуете. А що то за дурень жениться?
- Я, пане директоре.

Дотримав слова

- Як ти змінився, Васильку. Колись ти обіцяв мені, що покладеш мені під ноги цілу земну кулю...
- І що, чи вона не лежить там?

Комплімент

- Пані, ви як сонце.
- Чи така гаряча?
- Ні, тільки я не можу на вас дивитися.

Герой

- Пані, для вас я піду на всі жертви.
- Так, то може підемо нині до кіна?
- Добре! Маєте певно два білети?!

Совість

- Питає банкір банкіра:
- Чи то правда, що твій молодий спільник утік з твоєю касою і дочкою за границю?
- Правда. Але, бачиш, його совість загризла і пише, що повертає мені...
- Що, гроші?
- Гроші ні. Дочку.

Любов

- Трістан Бернард дав таку відповідь на питання, що таке любов.
- Коли двоє людей знайомляться, то три години є очаровані... надумуються три дні... кохаються три місяці... толерують себе три роки... і сваряться 30 літ.

Мудра

- Що, ти хочеш вийти за того старого фабриканта і провести з ним цілий свій вік?
- Свій? Ні, я проведу його вік.

Що кому

- Як же то, пане, даєте свою дочку іншому? Чей же ви дали слово мені?
- Ну, так! Вам я дав слово, а йому дочку.

Дивний місяць

- Ясна і тепла ніч. Батько отворив вікно і кричить:
- Галю, що ти там робиш в городі?
- Дивлюся на місяць, татку!
- Добре, моя дитино! Але вже пізно, скажи місяцеві, аби взяв ровер і поїхав додому, а ти йди спати.

Золоте серце

- Василю, чи ти вжився би з дівчиною лише задля її поля?
- Ні. Але не міг би я допустити того, щоб вона через багатство лишилася старою дівкою, отже вжився би з доброго серця.

Вгадав

- Знаєш, я женюся. Вгадай, що робить моя будуча жінка?
- Дурницю.

Хитрун

- Марусю, хотів би вас дещо спитати: будете моєю жінкою?
- Щось ліпшого не знаєте?
- Знаю, але та мене не хоче.

У сні і наяву

- Мені снилося, що я вас поцілував. Що такий сон значить?
- Що ви є інтелігентніші, коли спите, як коли не спите.

Такса

- Хочете женитися з моєю дочкою? Добре, але мушу вам сказати, що наймолодша дочка дістане 10 тисяч, старша — 20, а найстарша — 30 тисяч золотих.
- А ще старшій не маєте?

Чи так — чи не так

До багатого промисловця приходять молодий чоловік і просять на хвилинну розмову.

— Вже знаю, про що йде, — каже промисловець, — потребуєте грошей.

— Ні, прошу пана, хочу тільки просити руку вашої дочки.

— Отже, я вгадав, хочете грошей.

Чемний

— Ви, певно, далеко старші від мене?

— О, ні! Я ніколи не насмілюся б прийти на світ перед шановною панєю добродійкою.

Тільки тому

— Чому тепер так багато тихих весіль?

— Ну, тому, щоб діти не побудилися.

Неслівний

— Який то мій Ромко неслівний. Учора ми дали собі слово, що жоден з нас не піде на забаву, а потім я стрічаю його на танцях.

Де легше?

— Король може правити державою вже з 14 літ, а женитися щойно у 18. Чого воно так?

— Бо легше правити державою, ніж жінкою.

Рація

— Подумай, Ольга покинула мене і вийшла заміж за 70-літнього.

— І як оправдалась перед тобою?

— Сказала, що я молодий, то можу почекати, а такий старий уже не має хвилини на розтрачення.

Що кому

Вона: Ах ти, книголюбе! Знаєш, я воліла би бути твоєю книгою!

Він: Маєш рацію. Але я волів би, щоби та була календарем.

Знайомство

— Ви просили руки моєї дочки. Я маю про вас деяку інформацію і мушу вам сказати, що...

— Я теж зібрав про вас інформацію, пане директоре...

— Так? То що іншого. Отже не говоримо далше про це... Можете женитись з дочкою.

Надія на батьків

Молода пара змовляється тікати з дому і без відома батьків повінчатися.

Він: Я ждатиму тебе опівночі. Ти зможеш до того часу спакувати валізу?

Вона: Чому ні? Тато і мама обіцяли мені допомогти.

Виграш

Левко виграв у лотереї велику суму грошей. Тут же пішов на пошту і зателефонував нареченій: "Я виграв гроші. Чи вийдеш за мене заміж, запитання. Десять слів на відповідь заплачено". За дві години-прийшла відповідь: "Так так так так так так так так Андріянка".

Запевнення

— Будеш мене кохати, коли поберемося?

— Як можеш про це питати? Я завжди мав слабкість до заміжних жінок.

Освідчення

— І що, ти просив руку Славки?

— Так, просив.

— І дістав.

— Так, в лице.

Привичка

До судді приходять молодий парубок.

— Пане раднику, хочу женитися з вашою дочкою.

— Чи ви були вже карані?

Дещо про втечу

Він і вона пливуть у меланхолійному танго.

— Я думаю, — каже він, — що на велику, страшну любов найкращий лік — втеча!

Вона іронічно всміхається і каже:

— Так... але вдвійко.

Скромна

— Як ти уявляєш собі багатого мужчину, Ренато? Такого, що має все, що собі бажає?

— Ні, такого, який має все, що я собі бажаю.

Модерна рандка

— Отже, о сьомій годині, Юрчику... але ти можеш прийти щойно у чверть на восьму, тому що я не прийду перед восьмою. Коли б я не була до без п'ятнадцяти восьма, тоді чекай мене до восьмої, бо пізніше певно не прийду!

Родичі

Питає парубок дівчину:

— Ну і що? Твої родичі згодилися, щоби ми побралися?

— Ще ні. Тато ще не надумався, а мама чекає, щоб йому спротивитись.

Початок кохання

— Скажи, кохана, по чім ти дізналась, що мене любиш?

— По тім, що я почала злоститися, коли хто-небудь казав, що ти осел.

Як пишеться "шлюб"?

— Льорцю, не знаєш, як пишеться "шлюб", чи "б" чи "п" на кінці?

— Ну, відки я знаю, коли ще незаміжня?

Знає її

— Чекай на мене, коханий, коло фонтана о 7 годині вечора.

— Добре, а ти коли прийдеш?

Не відповідає

— Що? Підвишку? З якої речі?

— Женися, пане шеф!

— Даруйте, пане! Я не відповідаю матеріально за нещасливі випадки поза моїм бюром.

Кохання

— Отже ви заручилися, приятелю? З великого кохання?

— Так, кохаю мою суджену так, що годі це словами передати.

— Ну, то може числами.

Геройство

— Якщо мене любиш, то докажи це якимось героїським вчинком.

— Добре, женюся з тобою.

Добрий суджений

— Знаєш, мій суджений світовий чоловік. Об'їхав всі частини світа і був навіть між людодіями.

— Дуже мене дивує, що ти його хочеш, коли навіть людодіи його не з'їли.

Цікавий

— Вийти заміж за вас не можу, бо моє серце належить кому іншому, але можу бути вам сестрою.

— А як називається мій будучий швагер?

Шаблон

Суддя до жениха:

— Добре, можете одружуватись з моєю дочкою. А коли хотіли б почати нести кару?

Порозумілись

Схвильований священник каже сільському парубкові: "Чув я, що ти маєш одну наречену тут, другу в Рикові, а третю в Чижеві. Як ти можеш таке робити?"

— О, я маю ровер!

Вправа для рук і ніг

— Я закохався у вас по вуха! Благаю, дайте мені вашу руку!

— Прошу. Але одна умова: щоб вашої ноги тут більше не було!

Пташка

— Ох, мій дорогий пташку...

— Ніяка я не пташка!

— Відколи ж то папуга перестала бути пташкою?!

Любовна розмова

— Олюсю, цей поцілунок означає все, що я тобі мав сказати. Розумієш?

— Ні, коханий, скажи ще раз.

Жіноча точність

— Але ж, Петре, як ти міг прийти неголений на рандук?

— Моя кохана, даю тобі слово, що я на умовлену годину був свіжоголений.

На вечорницях

— Вірте мені, ви перша дівчина, що мене сьогодні зацікавила...

— О, то ви маєте більше щастя, ніж я.

Баламут

— Маєш файну корову, Фесю!

— Йди ти, баламуте! Гадаєш, я не знаю, що ти кожній дівчині таке говориш?..

Дипломат

Філько сидить у товаристві Ніни і Наді. Дівчата питають його:

— Скажи, кого з нас ти більше любиш?

— Не можу сказати.

— Чому?

— Бо не хочу Наді зробити прикроців.

Помилка

— Що, він не має ані сотика? — дивується Маруся і каже до Галі: — Але ж ти повідала, що він багатий?

— Нічого подібного, я лиш казала, що він має більше грошей, ніж розуму.

Дві душі — одна думка

— Ганусю, я ношуся з одною справою, про яку я вже давно хотів тебе спитати...

— Питай, Павлусю, я вже давно хотіла тобі не це відповісти.

Дивні чоловіки!

— Чоловіки є страшно дурні: як їм подобаються жіночі ноги, просять руки.

Втіха

— Я відмовилася вийти заміж за Василя три місяці тому, і відтоді він безперестанку п'є.
— Справді?! Трохи задовго тишитись.

Трудно вгадати

— Якщо ви не вийдете за мене, панно Зосю, то ніколи не буду вже ніякої іншої жінки любити!
— А якщо вийду за вас?

Одне слово

— Та одне-однісіньке словечко скажіть, панно Орисю, і ви зробите мене найщасливішим чоловіком під сонцем!
— Блазень.

Чи можна привітати?

— Наш приятель Петро заручився, чи ти його вже поздоровив?
— Ні, не можу цього зробити!
— А чому?
— Я її не знаю, отже не можу його поздоровити, а її не можу поздоровити, бо його не знаю.

Мудра сестра

— Твоя сестра ще не вийшла заміж?
— Ні, вона є замудра, щоб взяти собі чоловіка, який був би настільки дурний, щоб з нею одружився.

Не його справа

Жених в розпуці: Я не можу жити без вашої дочки, пане!

Батько: Пощо ж іти до мене з тою справою! Я не грабар.

Жертва флірту

— Подумай лише. Роман таки оженився з Ренатою.
— А я думав, що він лише отак собі фліртує з нею.
— Він теж так думав.

Сентиментальна

— Коли вийду заміж, то виберу собі такого мужа, що багато пережив і перетерпів!

— А я ніколи не вийшла би за вдівця!

Такі часи

— Ви мені подобаєтесь, панно Ірено! Може побачимося в середу?

— Хіба в четвер, бо в середу мій шлюб.

Просто з моста

З оголошень:

“Панна, гарна, інтелігентна, бідна, шукає собі в матримоніальній цілі пана, що мав би протилежні прикмети”.

На вечорницях

— Чи можу просити вас до танцю?

— Але ж ви, пане, зовсім п'яний!

— А ви думаєте, якби я був тверезий, то хотів би з вами танцювати?

Забобон

— Ви мали уже 12 наречених і хочете, щоб я була 13-ою? Нічого з цього не буде!

— Бійся бога, як можна перейматися таким забобом!

Виправдалась

Мати до доньки-підлітка:

— Я чула, що ти вчора поцілувала сина нашого сусіда.

— Так, але він перший почав.

Ангел

— Ваша донька то правдивий ангел.

— Що з того, коли ніякий чорт не бере її заміж!

Коли поберемось

Коханий, коли поберемось, будемо разом переносити усі журби і терпіння.

— Я не маю ніяких журб, ні терпіння!

— Я ж тому кажу: коли вже поберемось.

Доброчинний

— Я врятував учора життя цієї жінці.

— Як?

— Коли я освідчився їй, вона сказала, що радше вмере, ніж згодиться бути моєю жінкою. Я забрав свої слова назад і врятував її.

Таємнича причина

— Чому ти покинув Терезу?

— Бо я поцілував її і при цьому зауважив, що вона пахне тютюном.

— Що ж тут такого?!

— Так, але вона ніколи не курила і не курить.

Щирий

— Ви моя перша любов!

— Я вам вірю.

— Ви також перша, що мені вірить.

Перші ознаки

— Ну? Він нарешті освідчився тобі?

— Зовсім виразно ще ні. Але вже позичив в мого тата 20 злотих і плащ.

Повчання і наслідок

— Якщо б тебе, дочко, хтось хотів поцілувати, боронися завзято!

— Добре, мамо, а як не схоче?!

На весняну тему

У парку сидять на лавці двоє молодят.

— Люба! Скажи мені якесь тепле слово,— просить він.

Вона замислюється і відповідає:

— Кожух.

Не всі

— Всі чоловіки, що женяться, є скінчені дурні.

— Чому? Та ж ви, здається, ще парубок?

Найкращий вихід

— Що ваша дочка думає робити, як скінчить школу?

— Виходить заміж.

— Так, це найкращий вихід.

Перед весіллям

- Як думаєш, кохана, чи тобі вистачить моєї платні?
- Мені так, але з чого ти будеш жити?

Мала різниця

- Цей пан Алігатор бере собі жінку з неймовірною кількістю грошей. Що ви на це скажете?
- Трохи не так. Він бере велику кількість грошей з неймовірною жінкою.

Раз повірила

- Пані, якщо повірите в мою любов, то я вас на руках носитиму!
- Жартуєте: я раз повірила в таке, а потім сама на руках носила.

Відгадала

- Я постановила собі вийти заміж тільки за багатого, може бути навіть поганий і дурний.
- О, ви відбираєте в мене всяку надію!
- Як? То ви навіть не багатий?

Високі почування

- Знаєте, пані, коли дивлюся на вас, у мене народжуються високі почування.
- Справді?
- Так! Почуваю велику огиду до гріха!

Дні полічені

- Женишся?
- Так, мої дні вже полічені.

Практична

- Чи ваше серденько, вільне, панно Нусю?
- Нині — ні... Може, завтра.

У парку на лавці

- Ти мене любиш?
- Аякже, ти дочка директора фабрики, одиначка, багата, і я би мав тебе не любити?

Скупий чи залюблений

- Панна дістає від хлопця листа, але неоплаченого. Міркує:
— Тепер не знаю, чи він такий скупий, чи такий залюблений?

Анатомія любові

- Спочатку Влодко був залюблений в Іванці по вуха, потім вона кидалася йому на шию, а як оженився, то влізла йому в печінку і вилазить тепер боком.

Втратив розум

- Оленко! Я вас так люблю, що аж розум трачу?
- Або то правда! А перед хвилиною цілував кухарку Ганну?
- Бачите, Оленко, це вже доказ. Я через вас сам не знаю, що роблю!

Дипломати і панни

- Яка різниця між дипломатом і панною?
- Якщо дипломат каже "так", то це означає "може". Як скаже "може", то означає "ні!". А як дипломат скаже "ні", тоді він не дипломат.
- Панна як скаже "ні", то означає "може", як скаже "може", то означає "так", але як скаже "так", тоді це не панна.

Різниця

- Ви нічого не кажете на те, що пан Радирка залицяється до вашої дочки? Та ж він сидів три роки у криміналі за крадіж.
- Що ви кажете? А мені казав, що лиш рік і вісім місяців.

Хто просив?

- Хвалилася одна панна:
— Ой, чи раз мене вже просили, щоби я вийшла заміж?!
- Хто просив?
- Тато і мама.

На вечорницях

- Чим більше я читаю книжок, тим менше знаю, — каже парубок дівчині.
- О, то ви мусили вже дуже багато їх прочитати...

З весною!

- Мамусю, Степан посмів мене поцілувати! Очевидно, ти обурилася!
- Ще й як! За кожним разом!

Важко зрозуміти

Добродій (читаючи газету): Знову самогубство! Тим разом якийсь мужчина через панну. Слово честі, не розумію, як можна вчинити самогубство через жінку, з якою чоловік ще не оженився?!

Дівоча дипломатія

- "Ні" означає "ні". "Ні-ні-ні" означає "може".

На першому місці

- Ти що більше любиш: оперу чи каву?
- Мені найбільше подобається радникова покоївка Ганя.

Стара панна

- Питали старої панни:
- Чому ви не віддаєтесь?
- Пощо, коли маю дома папугу, kota і пса.
- Но, і що з того?
- Папуга цілий день клеє, пес цілий день химерить, а кіт цілу ніч волочиться.

Щасливий батько

- Слава богу, врешті віддав я шосту доньку заміж!
- Що ви кажете! Шість доньок у нинішні часи...
- Не шість, а шосту, бо цих п'ять ще сидять мені на голові.

Досвідчений

- Я чув, що ти заручився.
- Так. Моя наречена з околиць Борислава.
- О! Порви з нею! Моя жінка теж із цих околиць.

Мав щастя

Івась дуже любив Марійку. Навколішках просив її, щоб вийшла за нього, але вперта дівчина не хотіла погодитись.

— Найдороща, якщо й сьогодні мені відмовиш, піду світ-за-очі, — сказав одного дня знетерпеливий Івась.

— Судьба рішить нашу долю, — сказала Марійка. — Ось тут, на тих чотирьох поличках є чотири карточки. На двох написано "так", а на других двох "ні". Яку витягнеш карточку, така буде моя відповідь.

Івасеві усміхнулася щастя. По вінчанню він став Марійці докоряти:

— Яка ти недобра! Що я вчинив би, коли б був витягнув карточку з "ні"!

— Який ти дурненький! Як ти міг витягнути "ні", коли на всіх чотирьох карточках було написано "так".

Умова

- Знаєш, Ірино, я не вийду скорше заміж, аж доки не матиму 30 літ.
- А я не матиму 30 літ, доки не вийду заміж.

Дві руки

- За мою руку батько дає тисячу доларів посагу, — каже хлопцеві дівчина.
- Але хай твій батько не забуває, що ти маєш дві руки.

Ангел, а не дівчина

- Галя то ангел, а не дівчина.
- Може, не знаю, але се знаю, що вона дуже малюється.
- А ти бачив коли ненамальованого ангела?

Обережно

- Знаєш, я рішила покинути свого нареченого...
- Скажи йому то обережно, бо несподівана радість може часом вбити людину.

Душевні побажання

- Муж сидить увечері в ліжку і роздумує:
- Моя жінка важить 150 фунтів. Щороку їде на курорти і тратить 15 фунтів. За десять літ уже буду мати святий спокій!

Довгий вік

- Кажуть, що жонаті довше живуть, ніж нежонаті.
- Де ж це правда! Жонатим тільки так життя доживиться.

Не мучився

- А давно помер ваш муж?
- За два дні по шлюбі.
- Ну, то довго не мучився.

Для гостя

- Звари нині, жінко, трохи більше на обід. Прийду з гостем, — каже чоловік.
- А як маю варити? Чи так, щоби ще прийшов, чи так, щоби більше не приходив?

І так зле, і так недобре

- Не знаю, що маю зробити з моїм чоловіком. Коли йому недобре, йде пити, а як нап'ється, тоді йому недобре...

Після похорону

- Знаєте, пане, як я ішов нині з похорону моєї жінки, то з одної каменниці мало що цегла не впала мені на голову. Тепер я точно знаю, що небіжка уже в небі.

Тактовна

- Ти вже забула, що при вінчанні присягнула мені у всьому слухати? — обурився чоловік.
- Або що? Мала я вже зачати сваритися таки зараз в церкві?

Запізно

- Чому не покажеш своїй жінці, хто є паном у хаті?
- Запізно. Вона вже знає.

Молода жінка

- Ти мені пришила гудзик?
- Та я не знайшла гудзика і зашила дірку.

У готелю

- Надіюся, що будете в нашім готелю почуватися, як у себе дома...
- Гм... Як у себе дома... Знаєте, я краще піду до іншого готелю.

Жінчина хвороба

- Як там ваша жінка, Іване?
- Ой, дуже зле. Нині хотіла в мене кинути чоботом, та не мала сили...

Колишні подружжя

- Скільки маєте дітей?
- Семеро. Троє дітей першої жінки мого першого чоловіка і четверо другої жінки мого теперішнього чоловіка.

Побожний

- Хвалиться сусідка сусідці:
- О, мій чоловік дуже побожний. Ще такого не було, щоб мене в неділю бив.

Дух часу

- Я чула, що ваша дочка вийшла заміж.
- О, не тільки вийшла, прошу пані, але уже й прийшла.

Щасливий

- Як тобі живеться жонатому?
- Я задоволений. Моя жінка — правдивий ангел!
- Ти все маєш щастя! А моя ще жие...

Слушний досвід

- Знаєш, я ніколи не перечу своїй жінці, коли вона говорить...
- Дуже мудро. По короткій хвилі жінка сама собі стане перечити.

Як дорожче?

- Яка жінка більше нас коштує: хвора чи здорова?
- Хвора?
- Ні!
- ???
- Здорова, бо хвора коштує тільки гроші, а здорова ще й власного здоров'я.

Міра ненависті

Оповідала сусідка про своїх сусідів:

— То таке подружжєство, що вони ненавидять себе до тої міри, що не хочуть розлучитися тільки тому, щоб не зробити собі взаємної приємності.

Ще гірше

— Чого гіршого ще можна чекати, як жінка покине? Її повернення.

Най краще тато піде...

Синочок до мами:

— Як вас, мамусю, болить голова, то я піду до аптеки по аспірину...

— Та як ти підеш, синочку, там таке надворі, що пса не вигнав би. Най краще тато піде...

Чоловіча логіка

— Чому ви так пізно сидите на порозі і не йдете до хати?

— Бо в хаті жінка буде лаяти!

— За що?

— За те, що я не йду до хати.

Нема часу

— Кумонько, а чи ваш чоловік коли вас б'є?

— Ніколи, бо таки не має часу. Як робить, то не має часу, а як п'є, то я його б'ю!

Хтось мусить відповідати

— Редакторе, я прийшов до вас скаржитися на свою жінку. Вона мене до гробу зажене!

— Вибачте, що я маю спільного з вашою жінкою?

— Як то що? Я ж оженився через оголошення у вашій газеті, а ви ж, прецінь, відповідальний редактор!

У адвоката

— Чи я маю підставу до розводу?

— А ви жонаті?

— Так.

— Ну, то маєте.

Женись — не женись!

Пан Гичка стрічає знайомого.

— Ти давно жонатий?

— Шість літ.

— А ви часом не зависний?

— Завше.

— Чому?

— Я завше завидую нежонатим.

Опізнений рятунок

— У день нашого розводу мій чоловік помер.

— Бідний! Рятунок прийшов запізно!

Дує на холодне

— Чому ти від якогось часу так холодно ставишся до жінок?

— А бо я вже кілька разів попикся.

У час конгресу

Радникова поїхала на конгрес, а він, бануючи за нею, сидить в ресторані. Тут приходить його сусід і каже:

— Пане раднику! У вашім помешканні у вікні я бачив якогось чужого чоловіка. Може це злодій?

— Будьте спокійні! Це кельнер з цього ресторану час від часу поливає квіти.

Але де взяти котів?

— У Туреччині невірну жінку садовили до мішка разом із котом і кидали в ріку, — оповідав один. — І в нас варто таке зробити!

— Але ба! Де взяти стільки котів!

Після похорону

— Тобі передучора померла жінка і ти такий веселий?

А що я винен, що ти аж нині приходиш. Було прийти вчора, тоді побачив би, який я ходив сумний.

Упорядкував Р. ДІДУЛА

(З книжки "Старі галицькі анекдоти")

НАШІ ДІТИ ЖАРТУЮТЬ

Голова старіша за бороду

— Тату, скажіть мені, чому у вас голова сива, а борода чорна?

— Тому, — поважно відповів батько, — що на голові волосся старіше за бороду на двадцять літ.

Добре вихований

Бабуся до хлопця: — Ти би, хлопчинку, мало не постояв?

Хлопець: — А ви не сядете на моє місце?

Цікавість

— Диви, Іванку, як курятко вилазить із яйця...

— Цікаво. А як воно туди залізло?

Помічник

Дідусь коле дрова, а внук спостерігає.

— Дідусю! Чому, коли б'єте, говорите: "Гах"?

— Так легше рубати.

— То давайте я допоможу. Ви рубайте, а я буду приговорювати: "Гах"!

Пояснила

Вулицею ідуть троє малих дівчат. По дорозі зустрічає їх одна бабуся й питає:

— А чий ви, дівчата?

Найбільша дівчина відповідає:

— Ся чужа і ся чужа, а я наша.

Дитячий розум

Батько: — Як думаєш, Івасю, що цінніше сонце чи місяць?

Івась: — Місяць.

Батько: — Чому?

Івась: — Тому, що місяць світить вночі, коли темно, а сонце вдень, коли й так видно.

Не тягни!

— Не тягни kota за хвіст!

— Я не тягну. Я тільки тримаю за хвіст, а він сам тягне...

Не досяг до сонця

Петрикові мати каже: — Іди, синочку, і повісь цю сорочку на сонці, щоб висохла...

Петрик довго не затримався надворі. Зайшов до хати й плаче: — Я до сонця не досяг!..

Що то є байка?

— Скажи, — питає вчитель учня, — що то є байка?

— Байка то є тоді, коли звірі межі собою розмовляють, наприклад, свиня з ослом. Як оце ми з вами, пане вчителю.

Звідки братик?

У Івасика з'явився братик. Це його дуже здивувало.

— Няню, а звідки взявся у мене братик?

— Мамка його впіймала...

— Ось і ні, — знизав плечима Івась. — Як же вона його впіймала, коли братик ходити не вміє?

Серйозна причина

— Петрику, чому ти так погано вчишся, а Василь добре?

— Бо Василь на два двори ближче до школи живе.

Материн наказ

Мати: — Запам'ятай! Як принесеш мені трійку — будеш тричі битий!

Син: — Тоді й не чекайте, щоб я вам приносив п'ятірки...

П'ять

Прийшов учень зі школи додому, а нянько йому каже:

— Вже-сь чотири одиниці приніс, а коли буде п'ять?

— Ще завтра одну дістану — та й буде п'ять.

Швидше всього

На уроці релігії священник питає учня:

— Чому Христос, коли воскрес, швидше всього з'явився жінкам?

Учень думав-думав, а потім каже:

— Та тому, панотче, що так скоріше звістка розходитьсь.

Про Адама і Єву

— Чи знаєш, Іванку, доки Адам та Єва перебували в раю?

— Поки не достигли яблука.

Яблука

— Який час, — питає вчитель на уроці, — найкращий для збирання яблук у саду?

Учень: — Коли пес спить у будці!

Щира розмова

— Павлику! Ти сьогодні не йдеш до школи! — спитав батько сина, бачачи, що той не збирається.

— Ні.

— Чому?

— Вчителька просила, щоб сьогодні до школи пішов ти.

Ще не виписалась

Вчитель питає першокласницю Гафійку, яка не дописала задачу:

— А де кінець задачі?

— Ще в чорнильниці.

Минулий час

— Васильку, — звернувся вчитель до учня-другокласника. — Як буде минулий час від дієслова "прокидатися"?

— Спати, — відповів учень.

Впевнена

— Мамочко! Наша вчителька не вміє лічити, — сказала вдома першокласниця Марічка.

— Звідки ти таке взяла?

— Вона сьогодні питала нас: "Скільки буде два додати три?"

Най сохне...

— Скажи мені, Ферку, що зробив бог, як зліпив з глини Адама?

— Положив на сонце, аби висох.

Добра справа

— Мамо, я сьогодні зробив дуже добру справу.

— Що ж ти зробив, синку?

— Двоє бігло до поїзда. Я нацькував на них нашого пса, і вони так тікали від нього, що встигли на поїзд.

Сміхота

— Мамо! Ото я сьогодні бачив сміхоту!

— Яку, синку?

— Циганка ловила нашого когута і не могла ніяк зловити. Так я їй допоміг!

Мамина наука

Славкові дала тітка цукерок. Хлопець радо прийняв гостинець, але забув подякувати. Мати й накинулась:

— Славку! Як я тебе вчила? Що треба сказати, коли щось дають?

— Дайте ще!

Нехай пише олівцем

Жінка вбігає і на всю хату галасує:

— Йой, чоловіче, Іван випив з пляшечки все чорнило. Що ж нам тепер робити?

Чоловік: — То нехай тепер пише олівцем!..

Відпочиває

— Добре, синку, що ти перестав плакати.

— Я не перестав, я тільки відпочиваю.

Сумна пісня

— Як ти, Василю, не ганьбишся співати. Я тебе тільки що побила!

— Але, мамо, я співаю собі дуже сумну пісню...

Ну, то й що?

— Слухай, Мишку, твій нянько працює зубним лікарем, а ваша Маріка не має жодного зуба?!

— Але ж їй ще й року немає!

— Ну то й що?

Хто більший

Панчуки розглядають картинку, на якій намальовано великого та малого ослів.

- Дивись, який великий осел. Як наш тато.
- Такого осла, як наш тато, ніде немає!

Чому велика голова?

Діти оглядають звіриниць. Уваги привернув лев.

Учитель:

- Діти! Хто скаже, чому у лева така велика голова?
- Щоб не виліз із клітки!

Пояснів

Син побачив на хаті бузька й питає:

- Няньо, а чому бузьок на одній нозі стоїть?
- Гм, бачиш, якби й другу підняв, то впав би...

Гості

- Іванку, чому хата завжди повинна бути чистою?
- Бо завжди можуть прийти гості!

Не смішно

— І чого ти смієшся, Іванку? Я нічого не бачу смішного!

— Та ви й не можете бачити, бо сидите на моєму хлібові з повидлом...

Після похорону

Після похорону бабусі маленька Оленка розплакалася.

- Чому так плачеш? — питають її.
- Таж бабуся забули з собою окуляри забрати. Як вона там буде читати?!

Внучок

- Як там, пане вчителю, мій внучок у школі?
- Та нічого. Тільки вчора відпросився на ваш похорон.

Причина

Батько: — Дітоньки! Мусите тепер бути дуже добрі, бо, видите, я зламав собі руку і не можу вас бити...

Я вже вмію...

— Батько: — Почекай, я тебе навчу палити! Я тебе навчу!..

Син: — Йой, няньку, шкода праці. Я вже й так вмію.

Талант дрімає

Учитель: — Ваш син увесь час біля книжок заспаний.

Батько: — Може бути. То в ньому талант дрімає.

Соломон і корчма

Учитель: — Петрику, що знаєш про мудрого Соломона?

Учень: — Нічого, бо нич не купуємо в корчмі.

Коротке речення

Учитель: — Петре, скажи одне речення.

Учень: — Собака голосно гавкає на вулиці.

Учитель: — А коротше.

Учень: — Гав!

Звідки буря?

Учитель: — Хто скаже, звідки береться буря?

— Я знаю, — вихопився Іванко.

— То скажи.

— З кісток.

— Як то?

— А так, коли має бути буря, то наші баба за п'ять днів чують бурю в своїх кістках...

Будитель

Син: — Няню, правда, що в часи Духновича у нас не було когутів?

Батько: — Чому питаєш?

Син: — Бо вичитав в одній історії, що Духнович будив русинів.

Хто мудрійший?

Іванко: — А мій тато багатший від твого!

Мишко: — А мій мудрійший від твого.

Іванко: — А мій тато твоєму гроші позичав!

Мишко: — А мій тато твоєму не віддасть...

Чи правда?

- Чи правда, няню, що люди від мавпи походять?
- Правда, синку.
- Тоді і я від мавпи народився?
- Що-о-о!!

Де народився?

- Вуйку, ви в лісі народилися?
- Чого питаєш?
- Бо няньо казали: "Знов преться до нас старий пень".

Де живе чорт?

- Мамцю, а де живе чорт?
- Не знаю.
- Як не знаєш?
- Не знаю і все: Чого ти причепилася?
- А чому ж ти казала, коли тітка Анця вийшла з хати: Най іде до чорта!"

Скільки років?

- Скільки років маєш, Васильку?
- Дев'ять. Мав би десять, так один рік хворий перележав.

Без імені

- Як зवेशся, хлопчику?
- Я не знаю!
- Як же тебе кличуть вдома?
- Няньо кажуть: шибенику; мама — збитошнику; бабка — опришку; дідо — розбійнику; а тітка — люципіре.

Голий дріт

- Учень другого класу перед рахівницею. Вчитель пересуває кольорові кісточки й задає питання:
- Скільки буде, якщо від чотирьох відняти два?
 - Учень:
 - Два.
 - А якщо від двох відняти один?
 - Один.
 - А якщо й цю одну кісточку забрати, що лишиться?
 - Голий дріт, — відповів учень.

Трудна задача

- Скажи, Васю, скільки мама заплатила за два кілограми яблук, якщо кілограм коштує два карбованці.
- Важко відповісти. Моя мама завжди торгується.

Земля потіє...

- Хто скаже, від чого роса? — питає вчитель.
- Я знаю! — підіймається Іванко. — Земля крутиться так швидко, що аж потіє.

Щоб не помилитись

- Чому вириваєш сторінки з підручника? — запитує вчителька Василька.
- А я не всі вириваю, тільки прочитані, щоб помилково одне двічі не читати.

Нічого не зробив...

- Учневі було доручено зробити розбір речення "Дідусь помер", та він не міг визначити підмет і присудок. Тоді вчитель дав йому допоміжні питання:
- Хто помер?
 - Дідусь.
 - Що зробив дідусь?
 - Нічого не зробив, бо помер.

Новий учитель

- Дочка повернулася зі школи.
- Но, сподобався тобі ваш новий учитель? — питає мати.
 - А! Він нічого не знає...
 - Як? Звідки ти взяла?
 - Цілий урок лише мене питав!

Як і вдома

- Батько: — Ну, як там у школі?
- Учень: — Та так, як і вдома.
- Батько: Як так?
- Учень: — Та вдома б'ють, і в школі б'ють...

Кмітливий учень

- Учневі запропонували придумати слово, щоб мало два значення. Не думаючи довго, він сказав:
- Гаврило.

— Чому ти думаєш, що слово “Гаврило” має два значення? — спитала вчителька.

— Тому, прошу пані вчительку, що “гав” — то пес, а “рило” — свиня.

Ногавиці

Якось Іванко в школі пропустив підряд два дні. Вчитель питає:

— Іванку! Чого ж це ти два дні підряд не був у школі?

— Перший день мамка випрала мої ногавиці*, то я, прошу пана вчителя, не мав у чім прийти.

— А другий?

— А на другий, коли йшов до школи, побачив на плоті ваші, то подумав, що й вас не буде в школі...

Добре знає сина

— Ви такий господар, маєте стільки худоби й не хочете свого сина до школи дати!

— Даруйте, але я не хочу позбутися всіх корів за одного віслюка.

Завтра мене не буде

— За що ви вуха накрутили своєму синові?

— Бо завтра має принести табель зі школи.

— Але ж...

— Але завтра мене не буде вдома...

Найрозумніший

Приходить мати до школи і накинулася на вчителя:

— Як це можливо, щоб мій син провалився? Він у нас найрозумніший в сім'ї!

— Співчуваю, — сказав вчитель.

Лічив до “сто”

Учитель повчав учнів:

— Ніколи не квапесь говорити те, що хочете сказати. Спочатку долічіть до “сто”, а лише потім кажіть.

Стоячи біля грубки, вчитель не помітив, як загорілись штани. Вже почав йти дим, коли один з учнів заявив:

* Штани.

— Пане вчителю! У вас горять ногавиці!..

— О! Чого ж ти мені не сказав раніше?

— Я лічив до “сто”!

(“Закарпатські сміховини”)

За прикладом батька

— Ти чого бабусю лаєш? — питає батько сина.

Син дивується:

— Ти мою маму щодня лаєш, і я нічого не кажу, а я твою раз, і вже кричиш.

Здоров'я

— Так що, Мартине, мамка вже здорова?

— Так, трохи...

— Як це трохи?

— Ну так... Мене вже побила, а тата ще не наважується.

Серйозна причина

— Петрику, чому ти так погано вчишся, а Василько добре?

— Бо Василько на два двори ближче до школи живе.

Послухав

До сільської школи прибув інспектор. Вчитель попередив дітей, щоб вони у розмові з ним говорили завжди з пошаною: “пане інспектор”.

Ось інспектор і запитує учня:

— А що сказав господь бог Адамові, коли вигнав його з раю?

Учень відповів:

— Будеш проклятий ти і твої діти, пане інспектор!

Біля телевізора

Мати: — А де твоя лялька, Таню?

Таня: — Я поклала її спати, бо це фільм не для дітей.

Хитрун

Сусід здибав на груші малого хлопчика.

— Ага, впіймався! Ти що тут робиш?

— Я нічого не роблю, дядечку, я лише вішаю ті грушки, що вітер поваляв.

Не чужа

- Не брудни скатертини, Іванку! Бабуся сама прала її, працювала над нею. Треба поважати чужу працю!
- А хіба бабуся чужа?

Найсильніша

- Хто в вашій сім'ї найсильніший?
- Бабуся?
- Чому?
- Бо вона все за всіх робить.

Коли вивчиш?

- Чому ж ти, Петре, не вивчив уроку? — спитав учитель.
- Підручника не було.
- А де ж твій підручник?
- Батько привезли на зиму сіно і привалили...
- То коли ж ти все-таки підготуєш уроки?
- Коли корова сіно з'їсть.

Коли помилок менше

- Грицю, у твоїй письмовій роботі аж десять грубих помилок! Чи не могло їх бути менше?
- Могло б, якби робота була трохи коротшою.

Невинний

- Батько повернувся з роботи, донька його радісно вітає, цілує, а синок чомусь наче й не помічає батька.
- Батькові аж ніяково зробилося:
- Подивися, Петрику, як гарно привітала мене Зузанка! А ти й уваги не звернув на мене.
- Я не мушу цього робити, тату, я не розбив дзеркало.

Мамина наука

- Славкові дала тітка цукерку. Хлопець радо прийняв гостинець, але забув подякувати. Мати й накинулася:
- Славку! Як я тебе вчила? Що треба сказати, коли щось дають!
- Дайте ще!

Зоологія

- Вчитель: — Скільки живе заєць?
- Учень: — Поки його не спіймають.

Прозрадив

- Невістка побачила у вікно свекра і каже тихо:
- Знов його чорти несуть.
- Зайшов свекор у хату, а маленький Іванко його питає:
- Розкажіть, дідусю, як ви до нас добиралися.
- Та йшов собі помаленьку.
- Іванко здивувався:
- А мама казала, що вас чорти несуть...

Мрія

- Гарненька дружина до чоловіка:
- Я поїду, любий, на курорт, буду загоряти біля моря і тільки про тебе мріяти.
- Ні вже, — відповідає чоловік, — ти, люба жіночко, сиди ліпше вдома і мрій про море.

АНЕКДОТИ ПЕЧЕРНОГО СОЦІАЛІЗМУ

Москалі на місяці

Один гуцул пасе вівці на одній горі, а другий — на сусідній. Перегукуються:

- Йва! Ти чув?
- Про що-о?
- Москалі на місяць полетіли!
- Ну?! Чи всі?

Дух Леніна витає

Коли Ленін помер, усі організації СРСР на знак відданості повинні були прощатися з його тілом. Першими йшли колони залізничників, несучи попереду фанерний паротяг з написом:

“Ленін — водій льокомотива революції”.

Далі рухалися колони тепеушників, партійців. Замикала рух асенізаційна валка, на високо піднятих прапорах якої було написано:

“Ленін помер, але дух його витає між нами!”

“Аби колективно”

Послали селянина до міста закупити для контори новоорганізованого колгоспу картин. Порадили, щоб зображене було щось колективне. Вибирає він у книгарні картини — не підходять: усе портрети членів політбюро ЦК ВКП(б) поодиноці. Натрапив — Ленін лежить у труні, — та й каже продавцеві:

— Оця підійшла б, якби він не сам, а щоб... колективно. А так — ні.

І поїхав, нічого не купивши.

Біля пам'ятника

Вже в перші роки советської влади у багатьох селах України поставили пам'ятники Ленінові. Стояв він і в нашому селі. Грубезний. Права рука протягнута вперед, а ліву в кишені тримає.

— Все ваше, — правою рукою навкруги показує. — А ключі від нього ось де: в лівій руці, в кишені. Так воно й є.

Марксове барахло

Коли Ленін сконав, його тіло набальзамували, а душа довго тинялася як неприкаяна. Про вхід у рай не могло бути й мови, а в пекло не пускали, бо там не було такої муки, якою можна було б покарати за його злочини. Довго тинявся Ленін у муках. Нарешті його друзі на тому світі знайшли вихід — запихнули його в мішок, зав'язали і вкинули в пекло, сказавши чортам:

— Це вам належить — тут Марксове барахло!

Куди веде?

“Капітан країни рад веде нас від перемоги до перемоги”.

З більшовицьких газет

Приїхав до міста батько з хлопчиком. Побачивши на площі статую, син питає:

— Тату, що це за чоловік?

— Це Сталін, синку.

— А хто він, тату? — питає хлопчик.

— Це вождь, що веде... — Але в цей час близько проходив невідомий і батько замовк.

— Куди веде? — не заспокоювався син.

— Дядька твого на Луб'янку відвів, матір у Сибір, а куди нас з тобою доведе — не знаю...

Хто розумніший?

Зайшов грузин до музею. На стіні — портрет царя Миколи I, на другій — Сталіна. Грузин побачив їх і тьху — на царя плюнув! Екскурсовод до нього:

— Що це ти тут робиш?

— Це дурень, — показав він на Миколу I. — Мав я 500 овець, — він не знав цього. А цей — велика, мудра голова! — показав на Сталіна. — Мав я одного барана, у гори сховав, він і там його побачив, забрав... Ото розумна голова!..

“Професор”

Поїхав Сталін до своїх земляків у Грузію. Йде по Тбілісі. Чистильщики взуття одне знай загукують його — чоботи в нього добрячі, заробити можна. Він і сам глянув на свої чоботи, підійшов до одного.

Грузин задрав голову і впізнав:

— Тебе, батька, без очереди,— каже. І щётками — раз-два, раз-два.

До цього чистильщика черга стояла. Якийсь професор — ззаду йому не видно переднього — репетує: як це так без черги. Коли Сталін пішов, професор став лаяти чистильщика ще дужче за безлад.

— А ти хто такий? — хитає той.

— Я професор!

Чистильщик розвів руками:

— Професор? Який з вас професор? Грип був, грип є! Тиф був — тиф є! Малярія була — малярія є! Ото професор, — показав він у бік Сталіна. — Хліб був — хліба нема! Ковбаси були — ковбас нема! Вино було, тепер вина нема. А ви говорите: про-фе-сор!

Записано від І. Н. Маслина, 56 років, село Михайлівка, Синельниківського району.

“Забавив”

Попрохав Сталін одного дідка, щоб той оповів йому яку небудь казку чи небилицю.

— Та хто ж ти такий, що тебе казками чи небилицями розважати?

— Хто я? Я батько народу, вождь міжнародного пролетаріату, всіх трудящих світу — Сталін!

— Оце ж тобі й є небилиця! Навіщо інші розповідати, — сказав дідусь.

Його з наказу Сталіна розстріляли.

Піклування

Захотілося Сталіну побачити свого друга, з яким він колись ще дома по чужих садках лазив. Приїхав той у Москву на ослі. Переодягли його в суконний костюм, дали прості, проте добрі чоботи і впустили в Кремль.

Сидить він з Сталіном, говорить і поглядає крізь вікно на двір.

— Чого ти все у вікно зазираєш? — запитав Сталін.

— Дивлюсь, чи не знайшов мій осел паші.

— Даремно ти турбуєшся про одного осла, — порадив Сталін, — у мене мільйони людей завжди голодні і то мені байдуже.

“Мудрість”

— Доброго віслюка ми купили. Вчений та мудрий. Мати поставила молоко на лаву, а він вискочив на неї, встромив у миску передні ноги і носа, попив усе молоко, а тоді стоїть, облизується... Як би його назвати?

— Якщо він справді мудрий, то назви Йоськом. Ослик підходить по натурі до Йосипа Сталіна. Той теж мудрий лазити в чужі миски. На своєму віці весь час залазить в миску українську, то в білоруську, то ще в якусь іншу.

“Ніякої різниці”

Гуляло двоє.

— Відгадай, — каже один, — яка різниця між ослем і Сталіном?

Спитав і зирк — ззаді чоловік іде. Притихли: може, то партієць або активіст. Той мовчить, а потім:

— Ну, так яка ж різниця між ослем і Сталіном?

Збентежилися.

— Та що ви, товаришу, питаєте? Ніякої різниці нема! — злякано відповіли.

Прохання рятівника

Спіткало на курорті Сталіна нещастя: купався і ледве не втопивсь — рибалка витяг посинілого в човен.

— Чим тебе нагородити: патефон, велосипед чи може орден Леніна дати?

— Не першого тебе, чоловіче, рятую, віддячували, але не так: — здивувався рибалка. — Хто ж ти є, що можеш орден дати?

— Сталін!

Рятівник злякався. А потім шепотом, щоб була хто не почув, хоч нікого поблизу не було:

— Так ви Сталін? Ні патефона, ні ордена мені не треба... Мовчіть, ото й буде найкраща нагорода. Бо як узнають колгоспники, що я врятував від смерті вас, Сталіна, то, їй-же Богу, вб'ють мене за це.

Розгаданий сон

Спить Сталін, а йому верзеться сон. Тільки задрімав, до ліжка дві свині і віл пруться. Віл — худий, замучений, аж шерсть з боків повилазила. А за ним свиня, гладка, хоч зараз під ніж, щитина аж вилискує, а за нею друга свиня — сліпа преться...

Прокинувся Сталін і задумався, став ламати голову, думати-гадати, а ні до чого не прийшов. Звелів знайти чоловіка, який міг би сні відгадувати.

Привели ворожбита, Сталін розказав сон і зажадав відповіді.

— Не дам я відповіді. Ви мене покараєте, якщо я відгадаю.

— Говори, нічого не буде — запевнив Сталін.

Ворожбит почав:

— Худий віл з облізими боками — це народ, що ледве животіє. Гладка свиня — енкаведисти, які добре п'ють, їдять, гуляють та людей убивають. А сліпа свиня — це ви. Ніде не буваєте, нічого не знаєте, із Кремля, як свиня з хліва, носа не висовуєте.

Сталін не стерпів, звелів повісити ворожбита.

Сталінова люлька

Сталін загубив люльку й подзвонив в НКВД, щоб знайшли. Через якийсь час люлька знайшлася, і Сталін дзвонить в НКВД, що не треба шукати, бо люлька є. Звіди повідомляють, що за люльку арештовано вже десять осіб.

— Випустити, — наказує Сталін.

— Не можна. — Відповідають з НКВД.

— Чому? — питає Сталін.

— Усі десять признались, що вкрали вашу люльку.

Найкращий проєкт пам'ятника

В Москві відбувався конкурс проєктів на пам'ятник Т. Г. Шевченкові. Ніякий проєкт не пройшов. Тоді один архітектор подав на розгляд свій проєкт пам'ятника, що зображав Сталіна з "Кобзарем" Т. Шевченка в руках.

Цей проєкт був схвалений.

У воєнкоматі

Провадиться набір молодих хлопців до червоної армії. Підходить до лікаря один. Скаржиться:

— У мене легені хворі.

— Нічого, он у Андреева теж хворі легені, а служить советській владі.

— У мене серце хворе.

— У Ворошилова теж хворе серце, а служить червоній армії.

Один підслухав це і коли дійшла до нього черга, жалібно заявив.

— Я ідіот.

— Нічого, Калінін цілковитий ідіот, а служить советській владі.

Жертвенність Сталіна

1929 р., в п'ятидесятиріччя свого народження, Сталін сказав:

— За справу робітничої класи я готовий віддавати свою кров краплею по краплі.

Тоді хтось послав йому докірливу записку:

— Товаришу Сталіне. Чому так помалу — крапля за краплею. Треба більше, більше віддавати свою кров.

Подяка Сталінові

Один час в СРСР висіли великі плякати з написом: — Спасибі дорогому товаришу Сталіну за щасливе життя".

Хтось позакреслював і переставив слова "дорогому" й "щасливе" і тоді плякат вийшов такий:

"Спасибі щасливому Сталіну за дороге життя".

Всемогутній Сталін

Вдова Леніна Крупська співчувала троцькістам. Крім того Крупська особисто не симпатизувала брутальному Сталінові. Боячись її виступу, що міг би сильно вплинути на маси, Сталін запросив до себе Крупську й сказав:

— Будеш партію слухати, — будеш вдовою Леніна. Не будеш слухати партію, — Артюхіну зроблю вдовою Леніна. (Артюхіна, відома більшовичка, тоді була фавориткою Сталіна).

"Відданість"

Запросив Хрущов Сталіна в гості. Багато мовив він про відданість йому робітників України. Вийшов на вулицю, зупинив першого зустрічного і прорік:

— Вилазь лишень на дах отого шестиповерхового будинку і стрибай додолу. Якщо не стрибнеш, значить ти не відданий Сталінові партії, мені.

Робітник мовчки виліз на дах і зібрався стрибати. Його побачив приятель, що повертався з роботи.

— Що ти хочеш робити? — гукнув він.
— Плигатиму вниз головою!
— Чому?
— Бо як так жити, то краще вмерти! — відповів і кинувся вниз.

Зрада державної таємниці

Робітника, що назвав Хрущова дурнем, засудили на 20 років в'язниці: 5 років за образу, 15 — за зраду державної таємниці...

Чому корови з дороги звернули?

Їхав Сталін з Молотовим автомашиною на курорт. Чередники гнали з паші чимало коров — було це на початку колективізації. Курява, як туман, розляглася. Авто догнало череду, дає сигнал, а корови дороги не звільняють.

— Зараз пропустять, — сказав Молотов. Він виліз з автомобіля і заїкаючись:

— Корови, — говорить, — дайте дорогу, бо як не звернете, то запишу до колгоспу.

Злякалися корови і повтікали хто-куди. Череди, як не було. Сталін з Молотовим поїхали далі.

Вгадав

Їздив Калінін розпитувати, чи добре живеться селянам України — годувальникам Советського Союзу.

Іде він одного разу і бачить на станції обірваних, голодних зморених людей, що йдуть у протилежному напрямі.

— Хто ви такі? — запитав.

— Українці, селяни.

Калінін від здивування аж за борідку схопився. На картинах, плякатах, у кіно він завжди бачив українських селян вусатих, у вишитих сорочках, які в руках мали пшеничні колоски. А тут сиділи якісь неголені та обірвані.

— Куди ви їдете? — знову запитав.

— Шукаємо, де краще живеться.

— Добре там, — говорить Калінін приказкою, — де нас нема.

З мухи — слона

Узнав А. Мікоян, народній комісар торгівлі СРСР, що зброю можна придбати за слонову кістку, дорого, як золото. Костяні ікла, такі як у слонів, змогли б вирощувати в якихось комарів сибірської тайги.

Сталін на це:

— Візьміться за справу, ми допоможемо людьми: проведемо плянові арешти ворожих недобитків — буде робоча сила.

— Хіба це вирощування можливе, — проявив сумнів нарком.

— Для большевиків, — відповів Сталін, — нема неможливого. Мене дивує ваш сумнів, невже ви й досі не навчилися робити з мухи слона?

Записано від С. Зіненка, с. Апостолове.

Добре знає Троцького

Троцький їхав залізницею інкогніто. Сидить у вагоні для некурців, а його супутник курить.

— Товаришу, це купе для некурців.

Супутник курить.

— Товаришу, я ж вам казав, що тут курити заборонено! — обурюючись, говорить Троцький.

Товариш мовчить і курить далі.

Обурений Троцький виймає з кишені свій мандат і показує незнайомому. Той читає і холоднокрівно ховає мандат до своєї кишені, продовжуючи курити.

Оскаженілий Троцький вискакує з купе і кличе кондуктора. Не називаючи себе, він розповідає про пригоду.

— А ось зараз ми побачимо, що то за птах! — говорить кондуктор і входить у купе. Але через мить вискакує, як ошпарений.

— Краще, — говорить він тихо Троцькому, — перейдіть в інший вагон. Не зв'яжуйтеся з тією сволотою. Знаєте, хто то такий? Та то ж Троцький!

Забудькуватий Троцький

Троцький любив повторювати в своїх виступах, що "коли б ми виходили, то так грюкнемо дверима, що задрижить увесь світ". Коли він, видалений з СРСР, переїздив через прикордонну станцію, один чоловік побіг

навздогін за поїздом. Троцький потиснув за гальмо у вагоні, і експрес зупинився.

— Що трапилось? Чи я щось забув? — запитав Троцький.

— Так, ви забули грюкнути дверима!..

Заїкнутись не дають

Після смерті Леніна головою уряду СРСР став Риков. Пізніше він брав участь у правій опозиції проти Сталіна, за що його в 1930 році усунули з посади голови уряду. Ще до усунення Рикова цькували в партійній пресі, на засіданнях і зборах. Риков був заїкуватий.

У час найбільшого цькування Рикова зустрілись двоє і розмовляють:

— Ви знаєте, що Риков перестав заїкатись?

— Як?

— А так, що йому вже й заїкнутись не дають.

І чого в нас тільки немає

Міністр торгівлі Мікоян хвалиться на робітничих зборах:

— І чого в нас тільки немає: масла — немає, цукру — немає, яєць — немає, м'яса — немає... І чого в нас тільки немає!

Темпи

Повернувся селянин з Москви, де був делегатом. Розповідає, як добре годували, водили по місту переодягнених у нові костюми, розказували про ріст індустрії, темпи.

— Найголовніше, — з'ясовував один, — темпи... Може спитаєте, що це таке? Пам'ятаєте, за селом до розкуркулювання були великі загони для овець. Тепер там гробки, у голод 33-го року вони щоденно, хоч на одну могилу, а збільшувалися...

Оце зростання і зветься темпами.

Відмінювання слова "комуна"

Називний: кому — на! (Візьми).

Давальний: кому — ні! (Немає).

Дійсний член ВКП(б)

Коли приймали на відкритих зборах Кирпу-Гнучко-шиєнкова до партії, показували на портрети і питали, хто намальований, а він відповідав.

— Хто це?

— Сталін!

— Яку він роботу виконує?

— Завгосп советської влади!

За півроку його, вже як дійсного члена ВКП(б), послали в Галичину, а там відплатили йому за "звільнення" цеглиною по голові. Коли йому зробили операцію, він достроково просив виписати на роботу.

— Ви ще не видужали. Голова ще не в повному порядку, хвора. Відпочивайте, — порадив лікар.

— То що з того, голова хвора, в мене партійний квиток у кишені є! — сказав Кирпа-Гнучкошиєнков і наполягав, щоб виписали.

Записано від Ілька Івченка, Апостолове.

Запитання з советських анкет

Де ви вчилися, а якщо ні, то де вчителюєте?
Чи були засуджені, а якщо ні, то чому?

Раціональна пропозиція

Колгоспник гризе сіно. Це завважає урядовець і обурено кричить:

— Але ж товаришу, а що ж робитимеш зимою? Тепер, у літі, їдять траву...

Серед божевільних

Директорів лікарні божевільних на Огріні* сказав знайомий під великим секретом, що до них приїде секретар обкому партії. Два тижні займалися лікарі з хворими, а таки добились свого.

Коли приїхав секретар, вони всі привітали його хором: "Жити стало краще, жити стало веселіше". А потім дружньо: "Спасибі товаришеві Сталіну за радісне і можливе життя". І так повторили тричі.

— Добре. Дуже добре! — задоволено говорив секретар. Всі кричали, тільки один біля дверей стояв мовчки.

* Огрінь — передмістя Дніпропетровська.

— А чому ти не вигукуеш: “Жити стало краще, жити стало веселіше?” — запитав його секретар обкому.
— Бо я не божевільний, я працюю тут чорноробочим.

Не щодня

Робітник, відсуваючи тарілку набік, запитує офіціантку:

— У вас щодня дають таку погань?
— Ні, кожного понеділка їдальня зачинена.

* * *

— Офіціантко, що це у вас — суп чи помиї?
— Це борщ, товаришу.

В їдальні

Пішов я в їдальню попоїсти. Замовив супу. Протягнув ложкою “Ще й з м'ясом, кажись”, — думаю. Витягну, а то кусок ганчірки.

— Офіціантко, — кажу прислужниці, — дайте книгу скарг, запишу, що ганчірками годуєте.

Вона пішла і, замість книги скарг, привела гладючого завідувача.

— Що трапилось? — питає.

Розповів йому з серцем.

— Скільки коштує сьогодні суп? — запитує суворо офіціантку.

— 40 копійок.

Він визвірився на мене:

— Ти що (так і каже мені “ти”, хоч я старший за нього і перший раз його бачу), ти що хотів, щоб тобі за сорок копійок не ганчірку, а цілий відріз на костюм дали? Ще й скаржитись! Дивись, який мудрий!!

Повернувся до мене червоною потилицею і вийшов з кімнати, грюкнувши з усієї сили дверима.

Поступ

Колгоспник хвалиться соціальним поступом:

— Раніше було тяжче. Я мусів помагати дружині прати білизну. А тепер інакше. Дружина каже:

— Дай мені сорочку і штани, а сам тимчасом іди до ліжка...

У буфеті

Два селянини ждали на станції поїзда. Їхні торбинки спорожніли, а їсти хочеться.

— Ходімо, Петре, до буфету, може що купимо.

Під склом лежали лише варені яйця. — “1 крб. 50 коп. штука” — було написано на клаптику паперу коло них, і жарені невеличкі курчата — “20 крб. штука”. (Ніхто не брав, бо дорогі). Взяли і з'їли по яйцю. Але що за найдок здоровому чоловікові з одного яйця, — як собаці муха. Гам — і нема. Взяли по другому.

— Іване, у мене зіпсоване яйце — курча в середині. Піду, хай гроші віддадуть назад.

— Залиши, Петре. Захочай його в кишеню, десь викинеш. Підеш гроші правити, то тільки халепи наберешся. Вони здеруть із тебе не за яйце — півтора карбованця, а як за курча — двадцять. Що, хіба ти не знаєш цих шкуролупів?

“Добра, та дуже довга”

Викликали цигана в сільраду і сказали, що він в обов'язковому порядку повинен добровільно на позику підписатися.

— І що воно за влада, що в мене, бідного цигана, гроші позича?

— Так тобі советська влада не подобається? — крикнув голова сільради.

— Що ви, — злякався циган, — советська влада добре, та тільки дуже вже довга.

Воли і свобода

Було це на Кавказі.

Після оратора з обмотаними в ганчір'я ногами виступив місцевий:

— Воно може й правда, як цей казав, що советську власть і свободу принесли нам через море крові і трупи, — сказав він. — Може й так. Я думаю, що зберемося ми всім аулом, дамо пару найкращих буйволів і добру гарбу — нехай він ними відвезе советську власть і свою свободу назад собі додому.

І щоб більше ніколи вже тут не показувався!

ЗІБРАВ Ю. СЕМЕНКО

ЗМІСТ

Стрілецький гумор	3
Галицькі жарти	9
Наші діти жартують	40
Анекдоти печерного соціалізму	52

ТОРБА СМІХУ

Гумор, сатира

“ВЕЧІРНЯ ГОДИНА”
Місячник, число 1, 1995

Редактор Є. Федорів

Здано до набору 25.XII. 94. Підписано до друку 10.04.95
Формат 84x108 1/32. Папір друкарський, Зам. 57-5.
Ціна регульована.

“ВЕЧІРНЯ ГОДИНА”

Реєстраційне свідоцтво ЛВ № 092
Львів, вул. Мечникова, 27 “А”

Львівська книжкова фабрика “Атлас”
290005, Львів, Зелена, 20.

Спонсор видання — видавниче підприємство
“Червона Калина”